

Udari...

Fotoarhiv OK ZSMS Ljubljana Moste-Polje

Važno je imenovati se Kihec

Mali črni muc, z očmi in kremplji hudička. Koliko stopinj od enega roba mize do drugega? Spodaj prepad, pazi na korake! Trava je zelena, nebo sinje, si videl in kolikokrat? Jutri bo nov danes, ti predeš ali praskaš, kakorkoli že, saj je vseeno.

Si zato, da te božajo, pestujejo v naročju? Smetana tvojega življenja, muc: zjutraj, opoldne in zvečer — mleko in spanje. Biti črn muc, imeti oči in kremplje hudička. Ti ne boš pisal pesmi, muc: ne, to ni tvoje življenje. Včasih se vprašaš — ah, le kaj bi spraševal. Lepo ti je, prijetno toplo. Drugi so ti naredili svet. Kako je ljubi ljudje, Kihec?

ANDREJ BLATNIK

Poslanica otrokom

Otroci, zavzemite igrišča,
kadar vam jih ugrabijo odrasli!
Pustite naša dvorišča,
vsa stkana iz trdega dela,
skrbi in bolesti
in trpkega pričakovanja,
tistega zadnjega dne!

Saj vaša čuteča srca —
(včasih igravost jih razganja)
niso vedno plen divje — nesramnih ob-
jesti.
Pustite naša dvorišča!
Kadar vam jih ugrabijo odrasli,
zavzemite vaša igrišča!

Potem bodo tudi naša ušesa
boljša skladišča vašega vrišča.
VERA DERMATIJA

ZEMLJO MOJA

Zemljo moja,
moja ljepotica,
moja muko,
za tebe, za tvojo čast
sam se tukao.

Zemljo moja
moja ljubavi,
koliko te volim,
za tebe ču se boriti
srcem, dušom,
ako treba i rukama golim.

Zemljo moja
moja najmilija draga
ja sam tvoja snaga.
Ne dam, da neprijatelj
prekorači
preko graničnog praga.
Zemljo moja,
moja lijepa mati,
ne dozvoljavam da te ko zove
nešagrađenom, nerazvijenom,
slabom,
niko te neće tako zvati
jer ja ču te izgraditi.

AGADAN ABDIĆ
SCT

Samo še neke dobre in lepe obljube so.
Samo še iskrene besede svetih priseg so.
Samo še to listje ta breg.

In naprej.
Brez dolgih zazrtosti v brezvetrje.
Brez sivo modrih razpadajočih krikov
in njihovih pretečih koščenih rok.
In le zakaj ne dopustiti da se pašnik opustoši.
Le zakaj ne potrgati nezrelih jalovih sadežev.
Le zakaj ne če ni ne vetra ne dežja.
Če je vse kot

tlačilo je trohobno jutro
ta nagelj in ta rožmarin
v očeh se zvezda je utrnila
čudna zvezda kepasta

Le zakaj ne.
Če lahko.
Zakaj ne.

V srebrnih mrežah med bogove.
V pomladnem soncu med golazen.
V prsti bi postali prst.
In prst kot brst bi se zajedla v krst.
MARJANA MOŠKRIČ

Vojne nikar

Prhka megla tuje sedanjosti
kličejo kruhu iz smodnikove moke
Ded je pričakal fižol iz jekla
oče odležal laški Rab
mati okusila metode kvestature
brata napolnil poln okvir berette
drugega zahrbtno ustrelili je Švab

Moja pesem ne sme biti jedka zato
imam vero v sebe vas našo moč
zaupam v mlajše v njihove sposobnosti
vsem naj bodo vojne grenak spomin
in opomin vsem sovragom mojega miru